

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.232 van 22 maart 2016
in de zaak A. 214.535/XIV-36.136**

In zake :   XXX
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door
                  advocaat Ali Acer
                  kantoor houdend te 2000 Antwerpen
                  Franrijklei 33 bus 28
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1.   Het cassatieberoep, ingesteld op 18 december 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 133.210 van 14 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2.   Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.072 van 2 februari 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ali Acer, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij neemt op 5 mei 2014 een beslissing waarmee aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Op 14 augustus 2014 stelt verzoekster tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 14 november 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht op.

Verzoekster voert aan dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en dat die beslissing ook een motivering voor de duur van het inreisverbod zou inhouden, te weten dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan drie bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster laat gelden dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot het voornoemde artikel 74/11 heeft geleid, wordt benadrukt dat richtlijn 2008/115/EG ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ oplegt dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 1825/001,

23). Verzoekster laat gelden dat in de aanvankelijk bestreden beslissing een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Daarenboven toont zij aan dat zij samenwonend is met de genaamde A. B. en legt zij een uittreksel uit het bevolkingsregister voor. Zij besluit dat het bestreden arrest voorbijgaat aan artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en daardoor de materiële motiveringsplicht schendt.

5. In de memorie van wederantwoord, genoemd “memorie van antwoord”, herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het opleggen van de maximumtermijn te dezen niet kennelijk onredelijk vindt omdat niet aan de terugkeerverplichting zou zijn voldaan. Het niet naleven van de terugkeerverplichting heeft tot gevolg dat een inreisverbod moet worden opgelegd, doch de duur van dat inreisverbod moet eveneens worden gemotiveerd. Te dezen haalt de verwerende partij enkel aan dat een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend.

Volgens verzoekster is bovendien geen rekening gehouden met het feit dat zij wettelijk samenwonend is en dat zij geen aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie kan indienen zolang het inreisverbod geldt. In de aanvankelijk bestreden beslissing kan niet worden teruggevonden met welke specifieke omstandigheden rekening zou zijn gehouden.

Beoordeling

6. De materiële motiveringsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoekster geeft niet aan op welke wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van dit beginsel zou hebben geschonden.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. In de uiteenzetting van het eerste middel acht verzoekster ookartikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt “omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 10.08.2013, 27.02.2014 en 03.04.2014. Betrokkene heeft, na het betekenen van deze bevelen, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 27.03.2014.”

In antwoord op verzoeksters kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “op *quasi* automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erin het bestreden arrest op dat de aanvankelijk bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat aan verzoekster reeds driemaal een bevel om het grondgebied te verlaten werd

gegeven waaraan zij geen gevolg gaf, dat verzoekster geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en dat zij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit de opgegeven motieven aldus duidelijk dat verzoekster onwillig is zich te schikken naar de geldende verblijfsreglementering en bevat de aanvankelijk bestreden beslissing dus een motivering over de specifieke omstandigheden van de zaak. Verzoekster betwist dat die motivering voldoende zou zijn doch laat zelf na aan te duiden met welke elementen nog rekening moest worden gehouden. Zij voert aan dat zij wettelijk samenwoont maar toont niet aan dat zij op basis daarvan een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk de omstandigheden preciseert op grond waarvan werd overgegaan tot een inreisverbod van drie jaar en hij acht dit niet onredelijk in het licht van de in die beslissing vermelde elementen.

Zoals verzoekster terecht laat gelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de redenen daarvoor te dezen wel degelijk uit die motivering blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich immers niet tot het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering maar wijst onder meer op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoekster reeds driemaal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan zij geen gevolg gaf en dat zij nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Uit die motieven blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekster onwillig is zich te schikken naar de geldende verblijfsreglementering.

Betreffende het feit dat verzoekster wettelijk samenwoont met haar partner, wordt in het bestreden arrest aangehaald dat zij geen aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Vervolgens wordt verzoeksters situatie uitgebreid aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, getoetst, waarbij wordt overwogen dat de loutere omstandigheid dat verzoekster in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd en enige tijd in België verblijft, op zich geen hinderpaal vormt om het gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat geen onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, dat het gegeven dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft op zich geen onoverkomelijke hinderpaal vormt, dat verzoekster niet concreet aantoont waarom het onmogelijk zou zijn het gezinsleven elders of in Marokko als land van gewoonlijk verblijf verder te zetten, dat verzoekster evenmin concreet verduidelijkt of aannemelijk maakt dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen en dat in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko. Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwisting bij de beoordeling van de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing dus terdege rekening gehouden met haar samenwoont met A. B.

Verzoeksterontkracht verder niet de vaststelling in het bestreden arrest dat zij op geen enkele wijze toelicht welke overige specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing.

In het licht van het voorgaande kan verzoeksters kritiek tegen de vaststelling dat zij “daarenboven” een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend, niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden. Deze vaststelling betreft immers een

overtollig motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed.

Hetenige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

8. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

9. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoekster te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verzoekster als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

	Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
	Carlo Adams,	staatsraad,
	Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques